

Herinneringen

In oktober 1997 overleed op de leeftijd van negentig jaar Martha Rutgera van Weerdenburg-Stalenhoef (Martje).

Ze was de laatste van twee geslachten Stalenhoef, die woonden op de boerderij Wakkerendijk 212.

Die twee generaties heb ik van zeer nabij meegemaakt. Al op erg jonge leeftijd was ik in gezelschap te vinden van Wous, de vader van Martje, ofschoon er een leeftijdsverschil van bijna zeventig jaar tussen ons was.

Wous had in de jaren 30 relatief gezien veel grasland. Hij had meer gras dan nodig was voor de melkkoeien. Daarom hield hij er "vetweiers" bij. Die vleeskoeien werden veelal in het najaar verkocht op de veemarkt, maar ook wel direct aan de slager. Voor het vervoer van dat vee beschikte Wous over een veewagentje. Dikwijls werd er een koe of ook wel varkens naar de slager gebracht.

In het kistje van het veewagentje had Wous een touwtje gelegd. Alvorens de wagen met enkele varkens naar de slager reed, nam Wous het touwtje en hield dat bij elk varken om de nek. Aan de hand van de omtrek van de lus bepaalde hij het gewicht van het desbetreffende varken. Met een krijtje schreef hij zijn geschatte gewichten op de achterkant van het deksel van het wagenkistje.

Als de veewagen weer thuiskwam, dan informeerde Wous al gauw naar de gewogen gewichten van de slager. Hij tilde dan het deksel van het kistje op en vergeleek die gewichten met die hij op de achterkant van het deksel geschreven had.

Ik vertrouwde het niet helemaal en deed thuis navraag. Mijn vader verzekerde, dat de gemeten gewichten van Wous nooit meer dan één pond

Wouter Stalenhoef (1862-1940) zijn vrouw Aaltje Schouten (1863-1941) en hun oudste zoon Jan (1891-1918).
Foto van ± 1893

afweken van de gewogen gewichten van de slager. Ik die dagen was een varken rijp voor de slacht als het ongeveer 200 pond woog.

Wouter (Wous) Stalenhoef (1862-1940) en Aaltje Schouten (1863-1941) kregen vijf kinderen: Jan, Arie, Frans, Han en Martje. Jan heb ik niet gekend, hij stierf vroegtijdig aan de Spaanse griep. Frans ging na zijn huwelijk boeren op de boerderij Wakkerendijk 192. Arie

en Han bleven ongetrouwd op de ouderlijke boerderij wonen. Martje trouwde en trok naar Breukelen, maar ze bleef wel trouw haar twee ongehuwde broers in Eemnes bijstaan.

Op een mooie voorjaarsmorgen hielp ik Arie met het wieden van een bed wortels. Toen het bed schoon en gedund was sprak Arie: "Goed gewarkt, kom van de zeumer moar es wortels met bottersaus eten en goa moar een sukerbal hoalen bie Mart".

Ik vond dat een beetje gênant, daar voelde ik me eigenlijk te groot voor. Toch overwon ik mijn schroom, want Martje had ballen van De Jager, die waren niet te evenaren (Zie HKE,

De familie Stalenhoef Staande vlnr
Martje van Weerdenburg-Stalenhoef (1907-
1997), Han Stalenhoef (1901-1984), Frans Stalenhoef
(1897-1973) en Arie Stalenhoef (1894-1978)
Zittende: vader Woutrrer Stalenhoef (1862-1940) moeder
Aaltje Schouten (1863-1941)

jaargang 17, nr. 3 pag, 117,118 en 119).
Maar als je zomaar een bal kwam vragen bij Martje, dan kreeg je die natuurlijk niet. Ik loste dat op door te zeggen: "Arie zegt, dat ik een bal moet komen halen".

"De ouwe bles" was het mooiste, makste, trouwste en liefste paard dat ik ooit heb meegemaakt. Het dier kende slechts twee manieren van lopen: stapvoets en bij uitzondering de sukkeldraf. Han vertelde me meermalen, dat ik er als kind eens onderdoorgelopen was. Als 's avonds het werk gedaan was, dan liep het dier gewoon los naast zijn begeleider naar de driest. Het wist zelf de weg, alleen het hek moest voor hem geopend worden.

Ik mocht hem vaak wegbrengen, maar op een keer pakte Han me beet, zette me op de rug van het paard en zei tegen me: "Goed aan zijn manen vasthouden" en tegen de ouwe bles zei hij: "Vort". Het paard begaf zich onmiddellijk op weg naar de driest.

Ik dacht dat mijn kruis openscheurde op die brede rug. Het zou echter nog veel erger worden.

Ongeveer halverwege het hek van de driest zijnde rook de bles de verse wei en daar kreeg het dier zin in. De ouwe bles ging over op de sukkeldraf. Ik verbaas me er nu nog wel eens over dat ik geen platte testikels heb.

Later stelden mijn burens Stalenhoef mij erg teleur. De ouwe bles ging zoals zo vaak met het veewagentje op weg naar de slager, nu echter niet vóór maar in de wagen.

Martje was vóór haar huwelijk het melkmeisje uit de buurt. Ze verkocht melk die nog warm was. De hele schooldambuurt kwam aan het eind van de middag melk bij haar halen.

Alleen vrouw Kroeskamp (Wakkerendijk 224) was een uitzondering, zij kwam alleen melk halen

Martha (Martje) Rutgera Stalenhoef (1907-1997) gehuwd van Wilhelmus Adrianus van Weerdenburg. Deze foto is gemaakt door mevrouw Loeff-Duurland, een goede bekende van haar.

als de geit droog stond.

Als kind dacht ik wel eens dat Martjes maatkan te klein was, want ze gaf altijd een scheutje toe.

Later beseftte ik dat Martje niet een te kleine maatkan, maar een groot hart had.

De Meern, november 1997

Chris Roothart

Meentweg 166

3454 AZ De Meern

Roland Holst in Eemnes

Vorig jaar (1996) verscheen een boek over het leven en werk van de dichteres en socialistisch voorvechtster Henriëtte Roland Holst-van der Schalk (1869-1952). Het boek was geschreven door Elsbeth ETTY. Op 16 november 1996 verscheen er een interview met Elsbeth ETTIJ in de Gooi-en Eemlander waarin ze enthousiast sprak over het boekje "Kinderjaren en jeugd van R.N. Roland Holst".

Rik Roland Holst, de man van Henriëtte, ging als jonge schilder modellen schilderen in Laren, Eemnes en Huizen. Over deze activiteiten schrijft Henriëtte Roland Holst-van der Schalk zelf in het hiervoor genoemde boekje, dat uitkwam in 1940.

Door deze vermelding werd ik nieuwsgierig en na het boek opgespoord te hebben in de Universiteitsbibliotheek in Utrecht, vond ik een aardig fragmentje betreffende Eemnes.

Alvorens daar op in te gaan is een nadere kennismaking met Rik Roland Holst misschien wel zinvol.